ذٰلِكَ جَزَآؤُهُمْ جَهَنَّمُ بِمَا كَفَرُوْا وَاتَّخَذُوْٓا اٰيٰتِيْ وَرُسُلِيْ هُزُوًا ﴿١٠٦﴾

جزای ایشان دوزخ باشد بسبب آنکه کافر شدند وگرفتند آیات مرا و پیغامبران مرا به تمسخر (١٠٦) .

اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ كَانَتْ لَهُمْ جَنّٰتُ الْفِرْدَوْسِ نُزُلًا ﴿١٠٧﴾

هرآئینه آنانکه ایمان آوردند وکارهای شائسته کردند باشدایشان را بوستا نهای بهشت جای مهمانی (١٠٧) .

خٰلِدِيْنَ فِيْهَا لَا يَبْغُوْنَ عَنْهَا حِوَلًا ﴿١٠٨﴾

آنجاجاویدان باشند نه طلبند ازآنجا بازگشتن (١٠٨) .

قُلْ لَّوْ كَانَ الْبَحْرُ مِدَادًا لِّكَلِمٰتِ رَبِّيْ لَنَفِدَ الْبَحْرُ قَبْلَ اَنْ تَنْفَدَ كَلِمٰتُ رَبِّيْ وَلَوْ جِئْنَا بِمِثْلِهٖ مَدَدًا ﴿١٠٩﴾

بگو اگر باشد دریاسیاهی برای نوشتن سخنان پروردگار من البته تمام شود دریا پیش ازآنکه بآخررسد سخنان پروردگار من اگرچه بیاریم مانند آن دریادریائی دیگر بطریق مدد (١٠٩) .

قُلْ اِنَّمَآ اَنَا بَشَرٌ مِّثْلُكُمْ يُوْحٰٓى اِلَيَّ اَنَّمَآ اِلٰهُكُمْ اِلٰهٌ وَّاحِدٌ فَمَنْ كَانَ يَرْجُوْا لِقَآءَ رَبِّهٖ فَلْيَعْمَلْ عَمَلًا صَالِحًا وَّلَا يُشْرِكْ بِعِبَادَةِ رَبِّهٖٓ اَحَدًا ﴿١١٠﴾

بگو جزاین نیست که من آدمی ام مانند شماوحی فرستاده می شود بسوی من که معبود شما همان معبود یکتاست پس هرکه توقع دارد ملاقات پروردگار خودرا باید که بکند کار پسندیده وشریك نیارد درعبادت پروردگار خویش هیچ کس را (١١٠) .

سُوْرَةُ مَرْيَمَ

سوره مریم مکی است وآن نود و هشت آیت وشش رکوع است

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان .

كٓهٰيٰعٓصٓ ﴿١﴾

کهیٰعص (١) .

ذِكْرُ رَحْمَتِ رَبِّكَ عَبْدَهٗ زَكَرِيَّآ ﴿٢﴾

این است بیان بخشایش پرورد گارتو بربنده خود زکریا (٢) .

اِذْ نَادٰى رَبَّهٗ نِدَآءً خَفِيًّا ﴿٣﴾

چون نداکرد پروردگار خودرا (ندای) پنهان (٣) .

قَالَ رَبِّ اِنِّيْ وَهَنَ الْعَظْمُ مِنِّيْ وَاشْتَعَلَ الرَّاْسُ شَيْبًا وَّلَمْ اَكُنْ

گفت ای پرورد گار من هرآئینه سست

بِدُعَآئِكَ رَبِّ شَقِيًّا ④

شده است استخوان ازبدن من وسرم ازسفيد موئى شعله ورگشتة است ونبودم دردعاى تو اى پرورد گار من بى بهره (٤) .

وَاِنِّىْ خِفْتُ الْمَوَالِىَ مِنْ وَّرَآءِىْ وَكَانَتِ امْرَاَتِىْ عَاقِرًا فَهَبْ لِىْ مِنْ لَّدُنْكَ وَلِيًّا ⑤

وهرآئينه من مى ترسم ازاقارب خود بعد ازخود وهست زن من نازاى پس عطا كن مرا از نزديك خود وارثى (٥) .

يَّرِثُنِىْ وَيَرِثُ مِنْ اٰلِ يَعْقُوْبَ وَاجْعَلْهُ رَبِّ رَضِيًّا ⑥

كه ميراث گيرد از من و ميراث گيرد از اولادِ يعقوب وبكن اوراای پرورد گار من مرد پسنديده (٦) .

يٰزَكَرِيَّآ اِنَّا نُبَشِّرُكَ بِغُلٰمِ اِسْمُهٗ يَحْيٰى لَمْ نَجْعَلْ لَّهٗ مِنْ قَبْلُ سَمِيًّا ⑦

گفتيم اى زكريا هرآئينه مابشارت ميدهيم ترا بطفلى كه نام اويحيى است پيدا نكرديم پيش ازين هيچ هم نام اورا (٧) .

قَالَ رَبِّ اَنّٰى يَكُوْنُ لِىْ غُلٰمٌ وَّكَانَتِ امْرَاَتِىْ عَاقِرًا وَّقَدْ بَلَغْتُ مِنَ الْكِبَرِ عِتِيًّا ⑧

بگفت اى پرورد گار من چگو نه پيدا شود براى من طفلى وهست زن من نازاى وهرآئينه رسيده ام از سبب كلان سالى بنهايتِ ضعف (٨) .

قَالَ كَذٰلِكَ قَالَ رَبُّكَ هُوَ عَلَىَّ هَيِّنٌ وَّقَدْ خَلَقْتُكَ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ تَكُ شَيْـًٔا ⑨

گفت هم چنين است وعده گفت پروردگار تواين كاربرمن آسان است و هرآئينه آفريدم تراپيش ازين ونه بودى تو چيزى (٩) .

قَالَ رَبِّ اجْعَلْ لِّىْ اٰيَةً قَالَ اٰيَتُكَ اَلَّا تُكَلِّمَ النَّاسَ ثَلٰثَ لَيَالٍ سَوِيًّا ⑩

گفت اى پرورد گار من معين كن براى من نشانه اى فرمود نشانه توآنست كه سخن نتوانى گفتن بامردمان سه شبانه روزدرحالتيكه صحيح المزاج باشى (١٠) .

فَخَرَجَ عَلٰى قَوْمِهٖ مِنَ الْمِحْرَابِ فَاَوْحٰۤى اِلَيْهِمْ اَنْ سَبِّحُوْا بُكْرَةً وَّعَشِيًّا ⑪

پس بيرون آمد برقوم خود ازمحراب عبادت پس اشارت كرد بسوى ايشان كه تسبيح گوئيد صبح وشام[1] (١١) .

(١) مترجم گويد القصه چون يحيى متولد شدو دوساله گشت .

يَا يَحْيَىٰ خُذِ الْكِتَابَ بِقُوَّةٍ ۖ وَآتَيْنَاهُ الْحُكْمَ صَبِيًّا ﴿١٢﴾

گفتیم ای یحیی بگیر(احکام) کتاب را باستواری ودادیمش دانائ درحال کودکی (١٢) .

وَحَنَانًا مِنْ لَدُنَّا وَزَكَاةً ۖ وَكَانَ تَقِيًّا ﴿١٣﴾

ودادیمش شفقتی ازنزدیك خود وطهارت نفس وبود پرهیزگار (١٣) .

وَبَرًّا بِوَالِدَيْهِ وَلَمْ يَكُنْ جَبَّارًا عَصِيًّا ﴿١٤﴾

ونیکوکردار به پدرومادر خود ونبود گردن کش گنهگار (١٤) .

وَسَلَامٌ عَلَيْهِ يَوْمَ وُلِدَ وَيَوْمَ يَمُوتُ وَيَوْمَ يُبْعَثُ حَيًّا ﴿١٥﴾

وسلام باد بروی روزیکه متولد شد و روزیکه بمیرد وروزیکه برانگیخته شود زنده(١٥) .

وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ مَرْيَمَ إِذِ انْتَبَذَتْ مِنْ أَهْلِهَا مَكَانًا
شَرْقِيًّا ﴿١٦﴾

ویادکن درکتاب مریم را چون یکسوشد ازاهل خود جای به سمت برآمدن آفتاب (١٦) .

فَاتَّخَذَتْ مِنْ دُونِهِمْ حِجَابًا فَأَرْسَلْنَا إِلَيْهَا رُوحَنَا
فَتَمَثَّلَ لَهَا بَشَرًا سَوِيًّا ﴿١٧﴾

پس گرفت این جانب ازایشان پرده پس فرستادیم بسوی اوروح خودرا[1] پس به صورت بشری درست اندام ظاهر شد پیش مریم (١٧) .

قَالَتْ إِنِّي أَعُوذُ بِالرَّحْمَٰنِ مِنْكَ إِنْ كُنْتَ تَقِيًّا ﴿١٨﴾

گفت هرآئینه من پناه می برم بخدا از تو ا گرپرهیزگارباشی (١٨) .

قَالَ إِنَّمَا أَنَا رَسُولُ رَبِّكِ لِأَهَبَ لَكِ غُلَامًا زَكِيًّا ﴿١٩﴾

گفت جزاین نیست که من فرستادهٔ پرورد گارتوام تاعطاکنم ترا طفلی پاکیزه (١٩) .

قَالَتْ أَنَّىٰ يَكُونُ لِي غُلَامٌ وَلَمْ يَمْسَسْنِي بَشَرٌ وَلَمْ
أَكُ بَغِيًّا ﴿٢٠﴾

گفت چگو نه پیدا شود برای من طفلی ودست نرسانیده است بمن هیچ آدمی وهرگز نبودم زناکار (٢٠) .

قَالَ كَذَٰلِكِ قَالَ رَبُّكِ هُوَ عَلَيَّ هَيِّنٌ ۖ وَلِنَجْعَلَهُ آيَةً

گفت وعدهٔ حق هم چنین است فرمود

---

(١) یعنی جبرئیل علیه السلام را .

لِلنَّاسِ وَرَحْمَةً مِّنَّا وَكَانَ اَمْرًا مَّقْضِيًّا ﴿٢١﴾

پرورد گار تو که این برمن آسان است ومی خواهیم که بسازیم این طفل رانشانه برای مردمان وبخشایشی ازجانب خود و هست این مقدمه کاری مقرر کرده شده (٢١) .

فَحَمَلَتْهُ فَانْتَبَذَتْ بِهٖ مَكَانًا قَصِيًّا ﴿٢٢﴾

پس به شکم بارگرفت آن طفل را پس یکسو شد مریم بسبب آن حمل بجائی دورازمردم (٢٢) .

فَاَجَآءَهَا الْمَخَاضُ اِلٰى جِذْعِ النَّخْلَةِ قَالَتْ يٰلَيْتَنِىْ مِتُّ
قَبْلَ هٰذَا وَكُنْتُ نَسْيًا مَّنْسِيًّا ﴿٢٣﴾

پس آوردش دردِ زه بسوی تنه درخت خرما مریم گفت ای کاش می‌مردم پیش ازین ومی‌شدم فراموش ازخاطر رفته (٢٣) .

فَنَادٰىهَا مِنْ تَحْتِهَآ اَلَّا تَحْزَنِىْ قَدْ جَعَلَ رَبُّكِ
تَحْتَكِ سَرِيًّا ﴿٢٤﴾

پس آواز داد اورا (طفل یا جبرئیل والله اعلم) ازجانب پائین اوکه اندوه مخورهر آئینه پیدا کرده است پرورد گار تو پائین توجوئی (٢٤) .

وَهُزِّىْٓ اِلَيْكِ بِجِذْعِ النَّخْلَةِ تُسٰقِطْ عَلَيْكِ
رُطَبًا جَنِيًّا ﴿٢٥﴾

وبجنبان بسوی خویش تنهٔ درخت خرمارا تابیفگند برسر تو خرمای تازه (بالفعل از درخت چیده) (٢٥) .

فَكُلِىْ وَاشْرَبِىْ وَقَرِّىْ عَيْنًا فَاِمَّا تَرَيِنَّ مِنَ الْبَشَرِ اَحَدًا
فَقُوْلِىْٓ اِنِّىْ نَذَرْتُ لِلرَّحْمٰنِ صَوْمًا فَلَنْ اُكَلِّمَ الْيَوْمَ اِنْسِيًّا ﴿٢٦﴾

پس بخورو بیاشام و آسوده چشم شو پس اگر ببینی ازآدمیان کسی را پس بگو هرآئینه من نذر کرده ام برای خدا روزه را پس سخن نخواهم گفت امروزباهیچ آدمی (٢٦) .

فَاَتَتْ بِهٖ قَوْمَهَا تَحْمِلُهٗ قَالُوْا يٰمَرْيَمُ لَقَدْ جِئْتِ شَيْئًا فَرِيًّا ﴿٢٧﴾

پس برداشته آورد عیسیٰ را پیش قوم خود گفتند ای مریم هرآئینه آوردی چیزی زشت را (٢٧) .

يٰٓاُخْتَ هٰرُوْنَ مَا كَانَ اَبُوْكِ امْرَاَ سَوْءٍ وَّمَا كَانَتْ اُمُّكِ بَغِيًّا ﴿٢٨﴾

ای خواهر هارون نه بود پدرتو مرد بد ونه بود مادرتو زنا کننده (٢٨) .

فَاَشَارَتْ اِلَيْهِ قَالُوْا كَيْفَ نُكَلِّمُ مَنْ كَانَ فِى الْمَهْدِ صَبِيًّا ﴿٢٩﴾

پس مریم اشارت کرد بطفل خود گفتند

چگونه سخن گوئیم باکسیکه هست در گهواره درحال کودکی (٢٩) .

قَالَ اِنِّىْ عَبْدُ اللّٰهِ ۗ اٰتٰىنِىَ الْكِتٰبَ وَجَعَلَنِىْ نَبِيًّا ﴿٣٠﴾

گفت عیسیٰ من بندۀ خداام داده است مراکتاب وساخته است مراپیغامبر (٣٠).

وَّجَعَلَنِىْ مُبٰرَكًا اَيْنَ مَا كُنْتُ ۖ وَاَوْصٰنِىْ بِالصَّلٰوةِ وَالزَّكٰوةِ
مَا دُمْتُ حَيًّا ﴿٣١﴾

وساخت مرا خدابابرکت هرجاکه باشم وحکم فرموده است مرا به نماز و زکوٰة مادامِیکه زنده باشم (٣١) .

وَّبَرًّاۢ بِوَالِدَتِىْ وَلَمْ يَجْعَلْنِىْ جَبَّارًا شَقِيًّا ﴿٣٢﴾

وساخت مرانیکوکار به مادر خود ونه کرده است مرا گردن کش بدبخت (٣٢) .

وَالسَّلٰمُ عَلَىَّ يَوْمَ وُلِدْتُّ وَيَوْمَ اَمُوْتُ وَيَوْمَ اُبْعَثُ
حَيًّا ﴿٣٣﴾

وسلام برمن ست روزیکه متولد شدم وروزیکه بمیرم وروزیکه برانگیخته شوم زنده (٣٣) .

ذٰلِكَ عِيْسَى ابْنُ مَرْيَمَ ۚ قَوْلَ الْحَقِّ الَّذِىْ فِيْهِ يَمْتَرُوْنَ ﴿٣٤﴾

اینست قصه عیسیٰ پسرمریم (مرادمیدارم) سخن راست را که دروی مردمان اختلاف میکنند (٣٤) .

مَا كَانَ لِلّٰهِ اَنْ يَّتَّخِذَ مِنْ وَّلَدٍ ۙ سُبْحٰنَهٗ ؕ اِذَا قَضٰۤى اَمْرًا
فَاِنَّمَا يَقُوْلُ لَهٗ كُنْ فَيَكُوْنُ ﴿٣٥﴾

نیست لائق خداآنکه بگیرد هیچ فرزندی پاکی اوراست چون بخواهد کاری را جزاین نیست که میگویدش بشو پس می شود (٣٥) .

وَاِنَّ اللّٰهَ رَبِّىْ وَرَبُّكُمْ فَاعْبُدُوْهُ ؕ هٰذَا صِرَاطٌ
مُّسْتَقِيْمٌ ﴿٣٦﴾

وگفت عیسیٰ هرآئینه خدا پرورد گار منست و پرورد گار شما پس عبادت اوکنید اینست راه راست (٣٦) .

فَاخْتَلَفَ الْاَحْزَابُ مِنْۢ بَيْنِهِمْ ۚ فَوَيْلٌ لِّلَّذِيْنَ كَفَرُوْا مِنْ
مَّشْهَدِ يَوْمٍ عَظِيْمٍ ﴿٣٧﴾

پس اختلاف کردند جماعت ها میان خویش پس وای کافران را ازحاضر شدن روزبزرگ (٣٧) .

اَسْمِعْ بِهِمْ وَاَبْصِرْ ۙ يَوْمَ يَاْتُوْنَنَا لٰكِنِ الظّٰلِمُوْنَ الْيَوْمَ
فِىْ ضَلٰلٍ مُّبِيْنٍ ﴿٣٨﴾

چه قدر شنواباشند و چه قدربینا باشند روزی که بیایند پیش ما لیکن این ستم گاران امروز درگمراهی ظاهر اند (٣٨) .

وَاَنْذِرْهُمْ يَوْمَ الْحَسْرَةِ اِذْ قُضِيَ الْاَمْرُ وَهُمْ فِيْ غَفْلَةٍ وَّهُمْ لَا يُؤْمِنُوْنَ ﴿٣٩﴾

وبترسان ایشان را از روز پشیمانی چون بانجام رسانیده شود کار وایشان درغفلت اندوایشان ایمان نمی آرند (٣٩) .

اِنَّا نَحْنُ نَرِثُ الْاَرْضَ وَمَنْ عَلَيْهَا وَاِلَيْنَا يُرْجَعُوْنَ ﴿٤٠﴾

هرآئینه ماوارث شویم زمین را وهرکسی را که برزمین است وبسوی مابازگردانیده شوند (٤٠) .

وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ اِبْرٰهِيْمَ ۥ اِنَّهٗ كَانَ صِدِّيْقًا نَّبِيًّا ﴿٤١﴾

ویادکن درکتاب ابراهیم را هرآئینه وی بود راست کردار پیغمبری (٤١) .

اِذْ قَالَ لِاَبِيْهِ يٰٓاَبَتِ لِمَ تَعْبُدُ مَا لَا يَسْمَعُ وَلَا يُبْصِرُ وَلَا يُغْنِيْ عَنْكَ شَيْـًٔا ﴿٤٢﴾

یادکن چون گفت پدرخودرا ای پدرمن چراعبادت می کنی چیزی راکه نمی شنود ونه می بیند ودفع نمی کند ازتو چیزی (٤٢) .

يٰٓاَبَتِ اِنِّيْ قَدْ جَآءَنِيْ مِنَ الْعِلْمِ مَا لَمْ يَاْتِكَ فَاتَّبِعْنِيْٓ اَهْدِكَ صِرَاطًا سَوِيًّا ﴿٤٣﴾

ای پدرمن هرآئینه آمده است پیش من ازعلم آنچه نیامده است پیش تو پس پیروی من کن تادلالت کنم ترا براه راست (٤٣) .

يٰٓاَبَتِ لَا تَعْبُدِ الشَّيْطٰنَ ۭ اِنَّ الشَّيْطٰنَ كَانَ لِلرَّحْمٰنِ عَصِيًّا ﴿٤٤﴾

ای پدر من عبادت مکن شیطان را هرآئینه هست شیطان مرخدای را نافرمان (٤٤) .

يٰٓاَبَتِ اِنِّيْٓ اَخَافُ اَنْ يَّمَسَّكَ عَذَابٌ مِّنَ الرَّحْمٰنِ فَتَكُوْنَ لِلشَّيْطٰنِ وَلِيًّا ﴿٤٥﴾

ای پدرمن می ترسم ازآنکه برسد به توعقوبتی ازخدا پس باشی قرین شیطان (٤٥) .

قَالَ اَرَاغِبٌ اَنْتَ عَنْ اٰلِهَتِيْ يٰٓاِبْرٰهِيْمُ ۚ لَئِنْ لَّمْ تَنْتَهِ لَاَرْجُمَنَّكَ وَاهْجُرْنِيْ مَلِيًّا ﴿٤٦﴾

گفت آیا روگردانی تو ازمعبودانِ من ای ابراهیم اگربازنه ایستی البته سنگسار کنم تراوترك صحبت من کن مدتی دراز (٤٦) .

قَالَ سَلٰمٌ عَلَيْكَ ۚ سَاَسْتَغْفِرُ لَكَ رَبِّيْ ۭ اِنَّهٗ كَانَ بِيْ حَفِيًّا ﴿٤٧﴾

گفت سلام علیك آمرزش خواهیم طلبید برای تو ازپروردگار خویش هرآئینه وی هست برمن مهربان (٤٧) .

وَاَعْتَزِلُكُمْ وَمَا تَدْعُوْنَ مِنْ دُوْنِ اللّٰهِ وَاَدْعُوْا رَبِّيْ ۡ عَسٰٓى اَلَّآ

وکناره گیرم ازشما وازآنچه می پرستید

أَكُونَ بِدُعَآءِ رَبِّي شَقِيًّا ﴿٤٨﴾

بغيرازخداو خواهم عبادت كرد پروردگار خودرا اميدآنست كه نباشم بسبب پرستش پروردگارخود بدبخت (٤٨) .

فَلَمَّا اعْتَزَلَهُمْ وَمَا يَعْبُدُونَ مِنْ دُونِ اللّٰهِ ۙ
وَهَبْنَا لَهُ إِسْحٰقَ وَيَعْقُوبَ ۖ وَكُلًّا جَعَلْنَا نَبِيًّا ﴿٤٩﴾

پس چون كناره گرفت ازايشان وازآنچه مى پرستيدند بغيراز خدا عطا كرديم وى را اسحق ويعقوب وهريكى را پيغامبرساختيم (٤٩) .

وَوَهَبْنَا لَهُمْ مِنْ رَحْمَتِنَا وَجَعَلْنَا لَهُمْ لِسَانَ صِدْقٍ عَلِيًّا ﴿٥٠﴾

وعطاكرديم ايشان را چيزهاازبخشش خود وساختيم براى ايشان ذكر جميل بنهايت بزرگى (٥٠) .

وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ مُوسٰى ۚ إِنَّهُ كَانَ مُخْلَصًا وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥١﴾

ويادكن دركتاب موسىٰ را هرآئينه وى بود خالص كرده شده بود فرستاده پيغامبرى (٥١) .

وَنَادَيْنٰهُ مِنْ جَانِبِ الطُّورِ الْأَيْمَنِ وَقَرَّبْنٰهُ نَجِيًّا ﴿٥٢﴾

ونداكرديم اورااز‌جانبِ راست كوه طور ونزديك ساختيم اورا رازگويان (٥٢) .

وَوَهَبْنَا لَهُ مِنْ رَحْمَتِنَا أَخَاهُ هٰرُونَ نَبِيًّا ﴿٥٣﴾

وعطاكرديم اورا ازبخشش خود برادراو هارون نبى ساخته (٥٣) .

وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ إِسْمٰعِيلَ ۚ إِنَّهُ كَانَ صَادِقَ الْوَعْدِ
وَكَانَ رَسُولًا نَبِيًّا ﴿٥٤﴾

ويادكن دركتاب اسمعيل را هرآئينه وى بود راست وعده وبود فرستاده پيغمبرى (٥٤) .

وَكَانَ يَأْمُرُ أَهْلَهُ بِالصَّلٰوةِ وَالزَّكٰوةِ وَكَانَ عِنْدَ رَبِّهِ مَرْضِيًّا ﴿٥٥﴾

ومى فرمود اهل خودرا بنماز و زكوٰة وبود نزديك پروردگار خويش پسنديده (٥٥) .

وَاذْكُرْ فِي الْكِتٰبِ إِدْرِيسَ ۚ إِنَّهُ كَانَ صِدِّيقًا نَبِيًّا ﴿٥٦﴾

ويادكن دركتاب ادريس را هرآئينه وى بود راست كردار پيغامبرى (٥٦) .

وَرَفَعْنٰهُ مَكَانًا عَلِيًّا ﴿٥٧﴾

وبرداشتيم اورابمكانى بلند (٥٧) .

أُولٰٓئِكَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللّٰهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيّٖنَ مِنْ ذُرِّيَّةِ
آدَمَ وَمِمَّنْ حَمَلْنَا مَعَ نُوحٍ وَمِنْ ذُرِّيَّةِ إِبْرٰهِيمَ وَإِسْرَآءِيلَ
وَمِمَّنْ هَدَيْنَا وَاجْتَبَيْنَا ۚ إِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ آيٰتُ الرَّحْمٰنِ خَرُّوا

اينجماعت آنانند كه انعام كرد خدابرايشان اززمرهٔ پيغامبران ازفرزندان آدم وازنسل آنانكه برداشتيم بانوح واز ذُرّيت ابراهيم و يعقوب وازجمله آنانكه

سُجَّدًا وَّبُكِيًّا ۩ ﴿٥٨﴾

راه راست نمودیم ایشان را وبرگزیدیم چون خوانده می شدبرایشان آیات خدا می افتادند سجده کنان وگریان (۵۸) .

فَخَلَفَ مِنْ بَعْدِهِمْ خَلْفٌ اَضَاعُوا الصَّلٰوةَ وَاتَّبَعُوا
الشَّهَوٰتِ فَسَوْفَ يَلْقَوْنَ غَيًّا ﴿٥٩﴾

پس جانشین شد بعد ازایشان ناخلفی چند که ترك کردند نمازرا وپیروی کردند خواهش هارا پس خواهند یافت جزای گمراهی (۵۹) .

اِلَّا مَنْ تَابَ وَاٰمَنَ وَعَمِلَ صَالِحًا فَاُولٰٓئِكَ يَدْخُلُوْنَ
الْجَنَّةَ وَلَا يُظْلَمُوْنَ شَيْـًٔا ﴿٦٠﴾

لیکن هرکه توبه کرد وایمان آورد و کارشائسته بعمل آورد پس آنجماعت درآیند دربهشت وهیچ ستم کرده نشود برایشان (۶۰) .

جَنّٰتِ عَدْنِ اِلَّتِىْ وَعَدَ الرَّحْمٰنُ عِبَادَهٗ بِالْغَيْبِ
اِنَّهٗ كَانَ وَعْدُهٗ مَاْتِيًّا ﴿٦١﴾

بوستانهای همیشه ماندن که وعده داده است خدا بندگان خودرا نادیده هرآئینه هست وعده او آینده(۶۱) .

لَا يَسْمَعُوْنَ فِيْهَا لَغْوًا اِلَّا سَلٰمًا وَلَهُمْ رِزْقُهُمْ فِيْهَا
بُكْرَةً وَّعَشِيًّا ﴿٦٢﴾

نشنوند آنجاهیچ سخن بیهوده لیکن سلام شنوند وایشان را بُودَ روزی ایشان آنجا صبح و شام (۶۲) .

تِلْكَ الْجَنَّةُ الَّتِىْ نُوْرِثُ مِنْ عِبَادِنَا مَنْ كَانَ تَقِيًّا ﴿٦٣﴾

اینست آن بهشت که عطاکنیم ازبندگان خویش آن را که پرهیزگاربود (۶۳) .

وَمَا نَتَنَزَّلُ اِلَّا بِاَمْرِ رَبِّكَ لَهٗ مَا بَيْنَ اَيْدِيْنَا وَمَا خَلْفَنَا
وَمَا بَيْنَ ذٰلِكَ وَمَا كَانَ رَبُّكَ نَسِيًّا ﴿٦٤﴾

و(فرشتگان گفتند که) فرونمی آئیم الّابحکم پروردگار تواوراست(علم) آنچه پیش ماست[1] وآنچه عقب ماست[2] وآنچه درمیان این ست و نیست پروردگار تو فراموش کار (۶٤) .

رَبُّ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا فَاعْبُدْهُ

اوست پروردگار آسمان ها وزمین وآنچه

(۱) یعنی قیامت .

(۲) یعنی ازابتدای خلق آسمان وزمین .

وَاصْطَبِرْ لِعِبَادَتِهٖ هَلْ تَعْلَمُ لَهٗ سَمِيًّا ﴿٦٥﴾

میان اینهاست پس عبادت او کن وشکیباباش برعبادت وی آیامیدانی برای‌او همنامی یعنی مانندی (٦٥) .

وَيَقُوْلُ الْاِنْسَانُ ءَاِذَا مَا مِتُّ لَسَوْفَ اُخْرَجُ حَيًّا ﴿٦٦﴾

ومیگوید آدمی (یعنی آدمی کافر) آیا چون بمیرم بیرون آورده خواهم شد زنده (٦٦) .

اَوَلَا يَذْكُرُ الْاِنْسَانُ اَنَّا خَلَقْنٰهُ مِنْ قَبْلُ وَلَمْ يَكُ شَيْئًا ﴿٦٧﴾

آیایاد نمی آورَد آدمی که ماآفریدیم اورا پیش ازین ونبود هیچ چیزی (٦٧) .

فَوَرَبِّكَ لَنَحْشُرَنَّهُمْ وَالشَّيٰطِيْنَ ثُمَّ لَنُحْضِرَنَّهُمْ حَوْلَ جَهَنَّمَ جِثِيًّا ﴿٦٨﴾

پس قسم پروردگار تو که البته برانگیزیم این منکران بعث را باشیاطین بازحاضر کنیم ایشان را حوالی دوزخ بزانودرافتاده (٦٨) .

ثُمَّ لَنَنْزِعَنَّ مِنْ كُلِّ شِيْعَةٍ اَيُّهُمْ اَشَدُّ عَلَى الرَّحْمٰنِ عِتِيًّا ﴿٦٩﴾

بازبرکشیم ازهر امتی آن را که ازایشان جرأت کننده ترست برخدا ازروی نافرمانی (٦٩) .

ثُمَّ لَنَحْنُ اَعْلَمُ بِالَّذِيْنَ هُمْ اَوْلٰى بِهَا صِلِيًّا ﴿٧٠﴾

بازما داناتریم بآنانکه سزاوار تراند بدرآمدن دوزخ (٧٠) .

وَاِنْ مِّنْكُمْ اِلَّا وَارِدُهَا كَانَ عَلٰى رَبِّكَ حَتْمًا مَّقْضِيًّا ﴿٧١﴾

ونیست ازشماهیچ کس مگر گذرنده برآن هست این وعده لازم بر پروردگارتو مقررکرده شد (٧١) .

ثُمَّ نُنَجِّى الَّذِيْنَ اتَّقَوْا وَّنَذَرُ الظّٰلِمِيْنَ فِيْهَا جِثِيًّا ﴿٧٢﴾

بازبرهانیم متقیان را و بگذاریم ظالمان راآنجابزانو درافتاده (٧٢) .

وَاِذَا تُتْلٰى عَلَيْهِمْ اٰيٰتُنَا بَيِّنٰتٍ قَالَ الَّذِيْنَ كَفَرُوْا لِلَّذِيْنَ اٰمَنُوْا اَيُّ الْفَرِيْقَيْنِ خَيْرٌ مَّقَامًا وَّاَحْسَنُ نَدِيًّا ﴿٧٣﴾

وچون خوانده شود برایشان آیات ما واضح آمده گویند کافران مسلمانان را کدام یك ازین دوگروه بهترست در مرتبه ونیکوتراست ازروی مجلس[1] (٧٣) .

وَكَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْنٍ هُمْ اَحْسَنُ اَثَاثًا وَّرِءْيًا ﴿٧٤﴾

وبسیار هلاك کردیم پیش ازایشان طبقهٔ

(١) یعنی بعزت دنیامغرورشدند .

مردمان را كه بهتر بودند باعتبار رخت خانه وازروى نمودارى (٧٤) .

قُلْ مَنْ كَانَ فِي الضَّلٰلَةِ فَلْيَمْدُدْ لَهُ الرَّحْمٰنُ مَدًّا ۚ حَتّٰٓى
إِذَا رَأَوْا مَا يُوعَدُونَ إِمَّا الْعَذَابَ وَإِمَّا السَّاعَةَ ۗ فَسَيَعْلَمُونَ
مَنْ هُوَ شَرٌّ مَّكَانًا وَّأَضْعَفُ جُنْدًا ﴿٧٥﴾

بگو هركه باشد درگمراهى پس افزون ميدهد اورا خداافزون دادنى تاوقتيكه چون بينند آنچه ترسانيده شدند ياعقوبت را وياقيامت را پس خواهند دانست كدام يك بدترست درمرتبه وناتوان ترست باعتبار لشكر (٧٥) .

وَيَزِيدُ اللّٰهُ الَّذِينَ اهْتَدَوْا هُدًى ۗ وَالْبٰقِيٰتُ الصّٰلِحٰتُ
خَيْرٌ عِنْدَ رَبِّكَ ثَوَابًا وَّخَيْرٌ مَّرَدًّا ﴿٧٦﴾

وزياده ميدهد خدا راه يابان را هدايت وحسنات پاينده شائسته بهترند نزديك پرورد گار توازروى جزا ونيكو ترند ازجهت بازگشت (٧٦) .

أَفَرَءَيْتَ الَّذِي كَفَرَ بِاٰيٰتِنَا وَقَالَ لَأُوتَيَنَّ
مَالًا وَّوَلَدًا ﴿٧٧﴾

آياديدى آن را كه كافرشد بآياتِ ما وگفت البته داده شود مرا[1] مال وفرزند (٧٧) .

أَطَّلَعَ الْغَيْبَ أَمِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمٰنِ عَهْدًا ﴿٧٨﴾

آيا مطلع شده است برغيب يا گرفته است ازنزديك خدا عهدى (٧٨) .

كَلَّا ۚ سَنَكْتُبُ مَا يَقُولُ وَنَمُدُّ لَهُ مِنَ الْعَذَابِ مَدًّا ﴿٧٩﴾

نه چنان بُوَد، خواهيم نوشت آنچه مى گويد وافزون دهيمش عقوبت افزون دادنى (٧٩) .

وَّنَرِثُهُ مَا يَقُولُ وَيَأْتِينَا فَرْدًا ﴿٨٠﴾

وبازستانيم پس ازوى آنچه مى گويد وبيايدپيش ماتنها (٨٠) .

وَاتَّخَذُوا مِنْ دُونِ اللّٰهِ اٰلِهَةً لِّيَكُونُوا لَهُمْ عِزًّا ﴿٨١﴾

وخدايان گرفتندبغيراز خدا تاباشند ايشان را سببِ عزت (٨١) .

كَلَّا ۚ سَيَكْفُرُونَ بِعِبَادَتِهِمْ وَيَكُونُونَ عَلَيْهِمْ ضِدًّا ﴿٨٢﴾

نه چنان بود، منكرخواهندشد پرستشِ معبودان خود را وخواهند شد برايشان ستيزنده (٨٢) .

---

(١) يعنى درقيامت .

أَلَمْ تَرَ أَنَّا أَرْسَلْنَا الشَّيَاطِينَ عَلَى الْكَافِرِينَ تَؤُزُّهُمْ أَزًّا ﴿٨٣﴾

آياندیدی که فرستادیم شیاطین را برکافران می جنبانیدند ایشان را جنبانیدنی (٨٣).

فَلَا تَعْجَلْ عَلَيْهِمْ ۖ إِنَّمَا نَعُدُّ لَهُمْ عَدًّا ﴿٨٤﴾

پس شتاب مکن برایشان جزاین نیست که مدت می شماریم (٨٤) .

يَوْمَ نَحْشُرُ الْمُتَّقِينَ إِلَى الرَّحْمَٰنِ وَفْدًا ﴿٨٥﴾

روزیکه برانگیزیم متقیان را بسوی رحمن بصورت وفد (٨٥) .

وَنَسُوقُ الْمُجْرِمِينَ إِلَىٰ جَهَنَّمَ وِرْدًا ﴿٨٦﴾

وروان کنیم گنه گاران را بسوی دوزخ تشنگان (٨٦) .

لَا يَمْلِكُونَ الشَّفَاعَةَ إِلَّا مَنِ اتَّخَذَ عِنْدَ الرَّحْمَٰنِ عَهْدًا ﴿٨٧﴾

نتوانند شفاعت کردن الّاکسیکه گرفته است نزدیك خدا عهدی[1] (٨٧) .

وَقَالُوا اتَّخَذَ الرَّحْمَٰنُ وَلَدًا ﴿٨٨﴾

وگفتند فرزند گرفته است خدا (٨٨) .

لَقَدْ جِئْتُمْ شَيْئًا إِدًّا ﴿٨٩﴾

فرمود ایشان راهرآئینه آوردید چیزی زشتی (٨٩) .

تَكَادُ السَّمَاوَاتُ يَتَفَطَّرْنَ مِنْهُ وَتَنْشَقُّ الْأَرْضُ وَتَخِرُّ الْجِبَالُ
هَدًّا ﴿٩٠﴾

نزدیك اندآسمان ها که بشگافند ازین سخن وبشگافد زمین وبیفتند کوه ها پاره پاره شده (٩٠) .

أَنْ دَعَوْا لِلرَّحْمَٰنِ وَلَدًا ﴿٩١﴾

بسبب آنکه نسبت دادند بخدا فرزندی را (٩١) .

وَمَا يَنْبَغِي لِلرَّحْمَٰنِ أَنْ يَتَّخِذَ وَلَدًا ﴿٩٢﴾

ونه سزد خدا را که فرزند گیرد (٩٢) .

إِنْ كُلُّ مَنْ فِي السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضِ إِلَّا آتِي الرَّحْمَٰنِ عَبْدًا ﴿٩٣﴾

نیست هیچ یك ازآنکه درآسمان ها وزمین اند مگرآینده پیش رحمن بنده شده (٩٣) .

لَقَدْ أَحْصَاهُمْ وَعَدَّهُمْ عَدًّا ﴿٩٤﴾

هر آئینه بعلم درگرفته است ایشان را وشمارکرده است ایشان راشماراکردنی (٩٤) .

---

(١) یعنی مسلمان شده ووعدهٔ ثواب را مستحق گشته .

وَكُلُّهُمْ اٰتِيْهِ يَوْمَ الْقِيٰمَةِ فَرْدًا ﴿٩٥﴾

وهريك ازايشان آينده است پيش وى روزقيامت تنها (٩٥) .

اِنَّ الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا وَعَمِلُوا الصّٰلِحٰتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمٰنُ وُدًّا ﴿٩٦﴾

هرآئينه آنانكه ايمان آوردند وكارهاى شائسته كردند پيداخواهد كردبراى ايشان خدادوستى را[١] (٩٦) .

فَاِنَّمَا يَسَّرْنٰهُ بِلِسَانِكَ لِتُبَشِّرَ بِهِ الْمُتَّقِيْنَ وَتُنْذِرَ بِهٖ قَوْمًا لُّدًّا ﴿٩٧﴾

جزاين نيست كه آسان ساختيم قرآن را بزبانِ تومژده دهى بآن متقيان را وبترسانى به آن گروه ستيزند گان را (٩٧) .

وَكَمْ اَهْلَكْنَا قَبْلَهُمْ مِّنْ قَرْنٍ هَلْ تُحِسُّ مِنْهُمْ مِّنْ اَحَدٍ اَوْ تَسْمَعُ لَهُمْ رِكْزًا ﴿٩٨﴾

وبسيارهلاك كرديم پيش ازايشان طبقاتِ مردم آيامى بينى هيچ كس را ازايشان يامى شنوى ازايشان آواز آهسته (٩٨) .

سُوْرَةُ طٰهٰ

سوره طه مكى است وآن يك صدوسى وپنج آيت وهشت ركوع است

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيْمِ

بنام خداى بخشاينده مهربان .

طٰهٰ ﴿١﴾

طٰهٰ (١) .

مَآ اَنْزَلْنَا عَلَيْكَ الْقُرْاٰنَ لِتَشْقٰىٓ ﴿٢﴾

فرونه فرستاديم برتوقرآن را تارنج كشى (٢) .

اِلَّا تَذْكِرَةً لِّمَنْ يَّخْشٰى ﴿٣﴾

ليكن فروفرستاديم براى پنددادن كسى را كه بترسد (٣) .

تَنْزِيْلًا مِّمَّنْ خَلَقَ الْاَرْضَ وَالسَّمٰوٰتِ الْعُلٰى ﴿٤﴾

فروفرستادن ازجانب كسيكه آفريده است زمين را و آسمانهاى بلند را (٤) .

اَلرَّحْمٰنُ عَلَى الْعَرْشِ اسْتَوٰى ﴿٥﴾

وى بسيار بخشائنده است برعرش قرار گرفت (٥) .

لَهٗ مَا فِى السَّمٰوٰتِ وَمَا فِى الْاَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا

اوراست آنچه درآسمانهاست وآنچه درزمين است وآنچه درميان اينهاست

(١) يعنى بايك ديگردوست باشند .